

Taulukko 2. Tiiraan ilmoitettujen räystäspääskyjen parimäärä kunnittain ja isoimmat koloniat

Kunta	Parimäärä	Isot koloniat
Aura	1	
Kaarina	34	
Kemiönsaari	39	Örö 16 paria
Koski Tl	0	
Kustavi	60	Isokari 21 paria, Laupunen kalajäädyttämö 11 paria
Laitila	1	
Lieto	3	
Loimaa	31	Alastaro, Koski, Hennijoki 14 paria
Marttila	0	
Masku	0	
Mynämäki	31	Luhta 13 paria
Naantali	33	Särkäsalmen silta 25 paria
Nousiainen	3	
Oripää	2	
Paimio	8	
Parainen	135	Gunnarsnäs 34, Vänon lossi 25, Jurmo 16 ja Iniön Jumon lossi 17 paria
Pöytyä	23	
Raisio	0	
Rusko	4	
Salo	40	
Sauvo	8	
Taivassalo	1	
Turku	57	Lentoasema 15 paria, Vepsä 11 paria
Uusikaupunki	16	
Vehmaa	0	
Yhteensä	530	

havainnoinnin tehokkuus jäi keskimäärin selvästi alle 100 %:n. Vertailu Tiira-havaintoihin antavat tästä jotain viitettä, mutta kunnollisia tehokkuuskorjauksia ei ole käytettävissä. Erilaisten kokeilujen jälkeen arvioimme, että tehokkuus on ollut 30–50 %, jolloin kannan koon paras arvio mediaaniparimäärään perustuen olisi 3400–5100 paria.

Haarapääskyjä tavattiin ruuduilla selkeästi tasaisemmin ja runsaammin kuin räystäspääskyjä, mutta sen osalta kartoitusta ei tehty. Laji on selkeästi runsaampi maakunnassa kuin räystäspääsky.

Muita tuloksia

Tiiraan palautettuja ja muulla tavalla saatuja havaintoja kertyi yhteensä 530 parista (Kim Kuntzen kokoama taulukko 2). Siitä selviää, että maakunnan koloniat eivät ole kovin suuria.

Valtakunnallisen raportin (Lokki 2016) alaraja isolle kolonialle oli 30 paria, jota suurempia löytyi vain yksi.

Saaristossa laji keskittyy saarille, joilla on paljon asutusta ja taulukossa mainittujen lisäksi voi mainita Utön, jossa pesi 6 paria. Olin kuvitellut lajin aiemman kokemukseni mukaan pesivän monissa lautoissa, losseissa ja silloissa, mutta näin ei ollutkaan. Useimmat olivat varmuudella tyhjiä, ja vain seuraavilla havaittiin varmuudella pesintä: Parainen Vänon lossi 25, Iniön Jumo 17, Pärnäs-Retais 2 paria sekä Kustavi Vartsalan lossi 8 paria. Samoin vain muutamassa sillassa havaittiin pesintöitä, selvästi eniten Särkäsalmesillassa 25 paria.

Kannanmuutokset

Räystäspääsky arvioitiin vuonna

2015 Suomessa erittäin uhanalaiseksi lajiksi. Kolonioissa pesivän räystäspääskyn kannanarviointi on hankalaa. Perinteiset linja- ja pistelaskennat eivät toimi kovin hyvin. Varsinais-Suomen Linnut kirjassa lajin kannaksi arvioitiin noin 7000–10 000 paria. Ruutujen pohjalta arvio oli noin puolet tästä. Isokaris-kanta oli 65 paria vuonna 1971 ja nyt kanta oli 21 paria. Jorma Tenovuo totesi lajin vähentyneen viimeisen 10 vuoden aikana Utössä. Samoin tiedot lauttojen ja siltojen pääskyistä viittaavat vähenemiseen saaristossa. Mantereelta löytyy kunnollinen sarja vain Ruissalosta, jossa pesi 1980 5, 1990 11 ja 2010 10 paria. Eli kaikkialla laji ei ole vähentynyt ainakaan samalla tavalla. Toisaalta mantereella oli nollaruutuja eli paikoitellen lajia on hyvin vähän tai ei ollenkaan.

Yhteenvetona voisi olla, että räystäspääsky on Varsinais-Suomessa harvalukuinen, paikoittainen laji, jonka kanta on noin 3000–5000 paria ja laji on vähentynyt. Vähenemisen suuruudesta tai ajankohdasta ei ole tarkkaa tietoa.

Kiitokset

Kiitos kaikille ruutujen takseeraajille sekä kaikille Tiiraan räystäspääskyhavaintoja palauttaneille. Mikko Heikkinen teki kotisivujen ruutukartan, Jari Kärnlund haki nettilinkin kartoille. Markus Ahola ja Jorma Tenovuo auttoivat saariston räystäspääskyjen arvioinnissa. Esa Lehikoinen ja Kim Kuntze auttoivat hyvin monella tapaa työn suunnittelussa ja aineiston käsittelyssä. Kiitos myös heille.

- Lokki, H. 2016: Vuoden 2015 linnut: räystä- ja haarapääsky. – Linnut-vuosikirja 2015:122-124.
- Willamo, R. 2016: Haara- ja räystäspääskyn pesimäbiotoopit ja pesäpaikat Karjaalla kesällä 2015. – Linnut-vuosikirja 2015:132-141.

Monta uraa, teemaa, projektia

TEKSTI JA KUVAT: TURKKA KULMALA

Esko Gustafsson tunnetaan yhdistyksessä väsymättömänä puuhamiehenä, mitä tulee lintulaskentoihin, Kuusistonlahden hoitoniittoihin ja lukuisiin Ukulissa julkaistuihin artikkeleihin. Yhdistyksen 50-vuotisjuhlan yhteydessä häntä muistettiin oikeutetusti yli neljä vuosikymmentä kestäneestä linnustonseurannan ja lintuharrastuksen edistämisestä BirdLifen kultaisella ansiomerkillä. Mitä kaikkea pitkälle harrastustaipaleelle on mahtunut? Juttelimme Eskon kanssa keväisessä Katariinanlaaksossa.

Mikä on näkökulmasi TLY:n 50 toimintavuoteen? Mistä on lähdetty, mihin on tultu?

– Aika pitkään, jonnekin 90-luvulle saakka, yhdistys palveli melko kapealla sektorilla ns. ”perusharrastajia”: tehtiin tiedotteita ja lehteä, pidettiin kokouksia, kerättiin havaintoja. Oli satunnaisia suojelujuttuja, mutta aivan marginaalisesti.

– Nyt toiminta on laajentunut hyvin paljon, mm. yhteiskunnallisiin asioihin ja suojeluasioihin. Aineistoja käytetään laajasti ja eri tavoin. Näkyvyys ja vaikuttavuus oman jäsenkentän ulkopuolella ovat

aivan eri luokkaa. Tämä on ainakin selkeä muutos. On hyvin paljon muutakin kuin vain jäsenille suunnattua toimintaa. Ja se on ihan OK.

– Toki tämä vaatii hiukan erilaisia ihmisiä ja erilaisia resursseja. Maa-ilmakin on erilainen kuin 60- tai 70-luvulla. Ei aina voi lähteä vertaamaan, mikä on oikein tai väärin – toiminta pitää nähdä sen hetken kehityksessä.

– Välineistä tulee joskus mieleen, että mihin oma ikäluokka ja suuret ikäluokat olisivat päässeet nykyvälineillä, älypuhelimilla, tietokoneilla, netillä ym. Kaikessa toiminnassa ja havaintojen julkaisemisessa oli ai-

van eri luokan viive. Vuoden päästä tiedettiin, oliko jotakin saatu tehtyä, nyt taas saman tien, jopa suoraan kentältä. Siinä mielessä sen aikaista toimintaa ja saavutuksia ei voi verratakaan nykyiseen. Siksi en myöskään mielelläni vertaile, oliko TLY ennen parempi vai huonompi – yhdistys oli erilainen.

– TLY:ssä ei ole ollut vakavampia toimintatarkoituksia. Lähes koko ajan on oltu melko hyvässä iskussa, tämä kannattaa pitää mielessä: yhdistys on 50-vuotias ja siitä noin 50 vuotta on myös toimittu. Monessa muussa linnustoyhdistyksessä ja järjestöissä ylipäänsä toiminta on aaltoillettua, jota

TLY:ssäkin on ollut hiukan, mutta aivan pohjalle ei ole menty koskaan.

Mitä on jäänyt mieleen alkuvuosilta?

– Itse en ole perustajajäsen. Yhdistys perustettiin tammikuussa 1966, ja itse aloin harrastaa lintuja runsaan vuoden myöhemmin keväällä -67. Jäseneksi pääsi vasta kun oli täyttänyt 15, eli tulon yhdistykseen vuonna 1969. Nuorisosaostoa ei tunnettu, mutta ei periaatteessa ollut tarvettakaan, koska kaikki olivat nuoria. Lähes koko jäsenistö oli suuria ikäluokkia ja 50-luvun alkupuolella syntyneitä.

– Maailma oli hyvin erilainen monella tavalla, paljon pienempi. Tehtiin lähiretkiä polkupyörällä ja kävelen. Jurmoon ei myöskään päässyt ennen kuin oli yhdistyksen jäsen, kävin ensimmäisen kerran 1969. Se oli heti ihan eri maailma, kun pääsi niin kauas merelle, hieno elämys. 70- ja 80-luvulla tuli aika paljon oltua Jurmossa, viimeiset 20 vuotta melko vähän. Kai sielläkin on oma sukupolvien kierto, uudet vuosikymmenet ja uudet havainnoitsijat. Niin sitä pitää ajatella, kaikella on aikansa.

– Lintuharrastajiahan on monenlaisia. Kaikki harrastavat niin kuin itse haluavat, harrastus tämä kuitenkin on. Kun itse on miettinyt omaa ”uraa”, olen harrastanut hyvin monella tavalla ja vaihtanut monta kertaa tietyllä tavalla näkökulmaa, lintuasema-aktiivista mantereella toimivaan rengastajaan ja Kuusiston kotipaikkaretkeilystä laajempaan liikkumiseen maakunnassa. Kaiken näköisiä projekteja on pyöritetty 70-luvulta saakka. Sekin on yksi maailma, missä pääsee aina iskeytymään erityyppiseen näkökulmaan.

– Voin hyvin retkeillä metsissä, soilla, lintutornissa ja Rihtniemessä, kaikki on aina mielenkiintoisia. Oikeastaan ainoa perinteisistä lintuharrastusjutuista, mitä en ole aktiivisesti tehnyt, on bongaus. Jonkun verran sitäkin, mutta ei niin, että

olisi edes muutamakaan vuoden aina bongannut. Se ”puuttuu urasta”, mielenkiintoa ei ole ollut.

Harvinaisuudet eivät ole siis koskaan iskeneet?

– Ei. Kun bongaus alkoi 70–80-lukujen taitteessa ja tuli merkittäväksi osaksi harrastusta, se ei vaan kolahtanut. Harvinaisiakin lintuja on mukava nähdä, mutta se ei ehkä tuottanut riittävästi mielihyvää.

– Toinen mikä ei koskaan ole ollut oma lajini, on valokuvaus. Ensin käytät aika paljon aikaa maastossa, ja sitten vielä pitäisi tuplata se aika koneen ääressä kotona. Se yhdistelmä ei enää istu meikäläiselle. Ymmärrän kyllä, että se on toisia imaisut mukaansa, mutta minua ei.

Olet siis monipuolinen harrastaja, mutta viime vuosilta sinut ehkä tunnetaan parhaiten yhdistyksen ”laskentamiehenä”.

– Nykymuotoiset laskennat alkoivat oikeastaan vasta 80-luvulla. Vaikka talvilintulaskennat aloitettiin jo 50-luvulla, periaatteessa laskennat kokonaisuutena ohjeistettiin 80-luvun puolimaissa ja vakioreitit alkoivat vasta 2006. Vakioireiteillä olen ollut mukana alusta lähtien, se oli uusi innostuksen lähde. Kuusiston talvilaskentareitti tosin aloitettiin muistaakseni jo jouluna 1968. Kova tarkoitus olisi saada 50 vuotta täyteen, mutta katsotaan nyt. Kolme talvea pitäisi vielä jaksaa.

– Pesäkortteja on tullut myös täytettyä. Maalintulaskennoissa pääsin jossain vaiheessa valtakunnan listoille. Vaikka omasta mielestä ei ole tehnyt erityisen paljon, kertyy siitä kuitenkin vuosien mittaan aika paljon aineistoa.

– Lintuatlakseen upposin ehkä vähän liiankin syväälle. Ehkä netti innosti uutena välineenä. Pidemmän aikaa olin itse halunnut, että atlas uusittaisiin, ja sen läpivienti vaati itsensä peliin laittamista, jotta

työ saatiin pyörimään ja liikkeelle. Koin että Luonnontieteellisen keskuksen porukka ei pystynyt toimimaan riittävästi harrastajakentässä, jouduin siinä hiukan kuin välikädeksi.

– Siinä mielessä olen atlaksesta ikuisesti kiitollinen, että tuli liikuttua paljon maastossa ja Suomi tuli todella tutuksi. Ihan erilainen näkökulma kuin oli aikaisemmin ollut. Vaikka oli aiemminkin liikkunut linturetkillä, se painottui eri tavalla, hyville lintupaikoille. Eri asia kun meni ruutu kerrallaan. Lisäksi pikkuhiljaa kaupunkien ympäristöt ja hyvät lintupaikat tulivat takseeratuiksi paikallisen porukan toimesta, ja täältä etelästä piti lähteä paikkaamaan kaupunkien välille niitä alueita, missä ei ollut lintuharrastajia. Siinä näki hyvin erilaisen Suomen, se avasi silmiä.

– Retkeilemällä ns. hyvillä paikoilla ei aivan saa kuvaa siitä, mitkä ovat Suomen peruslinnut ja miten ne todella muuttuvat eri puolilla maata. Näkökulma on aivan erilainen, jos ajetaan johonkin koordinaattipisteeseen tiettyä lintua varten verrattuna siihen, että jostakin ruudusta olisi saatava kaikki lajit peiposta ja pajulinnullasta alkaen.

– Kylänpään Juha sanoi atlaksen alkuvaiheessa, että taas on kiva retkeillä, kun jokainen lintu on hyvä havainto. Lähtökohta on niin erilainen.

– Kun itsellä tuli palautettua havaintoja yli tuhannesta ruudusta ja kierteli laaja-alaisesti ympäri Suomea, siinä tajusi, ettei meidän luonto voi mitenkään erityisen hyvin.

Hyvillä lintupaikoilla saa helposti hiukan idyllisen käsityksen.

– Kyllä, kun oli kiertänyt vain hyviä paikkoja ja suojelualueita, sai aivan väärän käsityksen todellisesti Suomesta. Joka paikassa Suomessa ei ole mukava kävellä, kun on kauheaa rääseikköä. Vakioireiteillä sen huomaa ehkä vielä enemmän kuin at-

laksessa, kun edetään tiukasti koordinaattiviivaa.

– Laskentapuoli on kantanut aika pitkään, mutta se idea mulla on ollut, että on tavallaan ollut monta uraa lintuharrastuksessa. Laskentarooli on ollut nyt näkyvämpi kuin aiemmin. Olin vetämässä myös ensimmäistä atlasta, mutta siinä näki vasta pitkän ajan päästä, mitä on tehty. Nyt oli koko ajan selvillä, missä tarvitaan lisäponnistuksia. Tässä nykytekniikka palkitsee, on helpompi lähteä jonnekin Savoan, Karjalaan tai Lappiin. On olemassa reaaliaikainen tieto, eikä tarvitse ihmetellä, mitä tehdä: nämä lajit puuttuvat tästä ruudusta, pitää mennä metsään, tässä ruudusta taas rannalle ja niin edelleen. Se helpottaa heti, ja sitä ei aiemmissa atlakseissa ollut. Se myös näkyy tuloksissa. Myös kulkumahdollisuudet ovat varmaankin parantuneet. Reaaliaikaiset tulokset varmaan houkuttelivat useampia laskijoita mukaan. Oli helppo palauttaa havaintoja verrattuna siihen, että postitit jonnekin papereita, jotka myös pitää ensin saada jostakin. Sitten toivoit, että sieltä joskus palautetaankin jotain.

– Jonkinlaisia yhdistysprojekteja

oli jo 70-luvun puolimaista lähtien. Valittiin jokin laji ja keskityttiin siihen. Jollei varsinaisista laskennoista voi puhua, niin ainakin linnuston seurannasta. Osa onnistui, saatiin aikaan julkaisuja, osa ei onnistunut ja jäi historian hämäämään. Kulorastas esimerkiksi ei onnistunut. Olin tältä taustalta ehkä myös mukana vaikuttamassa BirdLifen vuoden lintu-hankkeisiin – minkä tyyppinen laji onnistuu, että saadaan enemmän kuin kaksi havaintoa, ja mitä muita lähtökohtia tarvitaan.

– Tämä toiminta TLY:n havaintotoimikunnassa, jossain välissä tutkimustoimikunta, oli itselle tietyllä tapaa ”kotipesä” 70-luvun alkupuolelta lähtien. Nykyään valtakunnallinen linnustoseuranta ajaisi varmaan saman asian, mutta sitä ei silloin ollut. Kehiteltiin katsaussysteemi helsinkiläisten mallin pohjalta: miten havainnot kuuluu palauttaa, miten niitä käsitellään katsauksessa, tehtiin lajilista.

Ukulin havaintokatsausten vakioformaatti ei siis olekaan taivaasta tippunut?

– Ei. Harakkaa ei tarvitse käsitellä

samalla tavoin kuin metsähanhea. Luokiteltiin periaatteessa kaikkien lajien palautussysteemi samalla idealla: näistä lajeista kevätmuuttohavainnot, näistä kaikki havainnot, näistä pesimäaikaiset. Sitä edelsi mm. Lehikoisen Esan kehittämä arkistosysteemi, johon kerättiin ensinnäkin harvinaisista lajeista kaikki havainnot ja toiseksi pesimäaikaiset havainnot esim. härkälinnusta ja mustakurkku-uikusta.

– Sen haluaisin vielä tehdä, että perkaisin vanhat havainnot. Varmaankin merkittävimmät tiedot löytyvät katsauksista, joita ryhdyttiin tekemään 70-luvun puolimaissa, ja ne on julkaistu Ukulissa. Mutta sitä ennen tehtiin paljon havainnot, jotka eivät ole päätyneet minnekään. Katsauskaudellakin on tehty havaintoja, jotka ehkä olisivat kuuluneet katsauksiin, mutta jostain syystä jäivät pois. Siitä lähtien kun Varsinais-Suomen Linnut -kirjan toimitusprosessi alkoi, 1995, olen ajatellut, että vanhat havainnot 1950- ja 60-luvuilta pitäisi saada paremmin kerättyä ja kaikki Tiiraan. Mutta ei kehtaa agiteerata muita ennen kuin on saanut hoidetu omat havainnot!

– Katsauksiin on päätyntä ehkä 10 prosenttia kaikista palautetuista havainnoista. Paperit ovat kuitenkin olemassa. Tringa on tehnyt vastaavan aineiston palauttamisen Excelin avulla. Pistettiin porukka pystyyn, joka löi havainnot Exceliin, virheet korjattiin, puutteelliset paikkatiedot täydennettiin ja tiedot vietiin massana Tiiraan. Puhutaan kuitenkin monella henkilöllä helposti kymmenistä tuhansista havainnoista, jollain jopa yli 100 000:sta. Aika iso potti syötettäväksi Tiiraan yksitellen.

– Tämä vielä houkuttaisi hyppäämään uuteen haasteeseen.

Tätähän ei voi kuin kannattaa!

– Tässä alkaa oikeasti olla, sanotaan seuraavat 10 vuotta, viimeiset hetket saada suurten ikäluokkien 1950- ja 60-lukujen havainnot talteen. Niiden mukana katoaisi todella paljon arvokasta tietoa. Nähtäisiin paremmin linnuston muutos, jonka vertailupohja on tällä hetkellä vajavainen. Toistaiseksi tämä on kuitenkin vain haave. Mietitty on 20 vuotta, pitäisi alkaa tekemään!

Minkälaisia ruusuja tai risuja haluaisit antaa TLY:n tämänhetkiselle toiminnalle?

– Kovin hyvänä onnistumisena ei voi pitää vaikkapa eilistä lintuopastustani: paikalle tuli yhdeksän opastettavaa, ja veikkaan ettei kukaan ollut alle 50-vuotias. Se porukka, joka aikanaan aloitti, oman ikäiseni harrastajat, olimme kaikki nuoria, ”vanhat” olivat maksimissaan 5–10 vuotta vanhempia. Nyt väestöpyramidi menee päinvastoin. Ei tosin kannata puhua epäonnistumisesta, koska sama koskee muitakin yhdistyksiä, nuoria ole helppo saada mukaan. Kun mahdollisuuksia on enemmän, mikään yksittäinen harrastus ei koe enää niin suuria joukkoja.

– En mitenkään paheksu sitä, että uudet harrastajat ovat viisi-kuu-

sikymppisiä, ei siinä mitään pahaa ole, mutta pitäisikö yhdistyksen mieltä, miten nuoriin saataisiin satsattua enemmän? Jospa saataisiin mukaan vaikka yksi nuori neljää vanhaa kohti, kun nyt suhde on 0 nuorta ja 10 vanhaa. Iäkkeitä tulee nyt ehkä mukaan ilman merkittäviä lisäpanostuksia, esimerkiksi valokuvaamisen kautta. Ei välttämättä ole olemassa mitään yhtä konstia, mutta kerran vuodessa voisi vaikka testata, löytyisikö nyt jotakin uutta nuorien saamiseksi mukaan.

Pitäisi varmaan kysyä aktiivnuoriltamme itseltään, miten teitä saisi lisää.

– Kun miettii, miten itse aloitti harrastuksen, kaverit olivat tärkeitä. Menet jonkun mukaan, veikkaan että aika harva on aloittanut yksin ilman ketään harrastuskaveria. Nuorena oppii kaiken kerralla, on aikaa ja pystyt ”putoamaan sinne monttuun” ja innostumaan, eikä mikään muu ei merkitse mitään.

– Omassa nuoruudessa samanikäiset harrastajaporukat olivat hyvin kiinteitä, meidän porukka oli Kuusistossa, puhuttiin pansiolaisista ja raisiolaisista, oli tiettyjen koulujen porukat. Oli vaihtelevan kokoinen sosiaalinen ryhmä, johon oli helppo liittyä. Lintujen harrastaminen oli ”sallittua” ja oli helppo tulla mukaan. Jos innostuneita nuoria on kovin vähän, kaveripiirin luominen on vaikeaa. Veikkaan, että tällä on melko iso merkitys. Nuorilla ei ole sosiaalista kenttää, johon liittyä, tammöisten harmaapäiden joukkoon ei sillä tavalla lähdetä. Pitää olla oman ikäistä seuraa.

Millaisin mieltein kokonaisuutena koet lintuharrastuksesi kaikkine vaiheineen?

– Mietin tänne töistä tullessa, että yksi punainen lanka harrastamisessani ainakin viimeiset 20 vuotta on

ollut tietty projektihakuisuus: mielekkäämmältä tuntuvat retket, joilla käy katsomassa vuoden lintua, tekee laskentaa tai vastaavaa, verrattuna siihen että käy paikassa, jossa 20 muuta jo ihmettelee samoja lintuja. Sielläkin on kiva olla ja saa sosiaalisia kontakteja, mutta enemmän mielihyvää tulee retkistä, joilla on jokin tarkoitus, johonkin jää jälki. Sitä jälkeä ei jää, jos merkkää lintutornista Tiiraan samat linnut kuin kolme muutakin. Tuntuu mielekkäämmältä retkeillä suunnitelmallisemmin, jonkin teeman mukaan. Laskimme Suorannan Askon kanssa esim. äskettäin linnut koko Aurajoen pituudelta, se oli hauska projekti.

– Sen voisin vielä sanoa, että Varsinais-Suomen linnut -kirja oli iso ponnistus. Nykyisin se ehkä olisi helpompi uusaa, edellisistä voi ottaa oppia ja tehdä paremmin. Uudessa Pirkanmaan linnusto -kirjassa olivat aivan eri tavalla käytössä nettiajan mahdollisuudet, Tiirat ja muut, kirja varten tehtiin tarkoituksella tiettyjä kartoituksia ja atlaskin sattui sopivaan saumaan. Mukaan saatiin linjalaskennat ja vakioreitit, jotka meiltä puuttuivat. Aivan erilaiset lähtökohdat kantojen suuruuden ja muutosten miettimiselle.

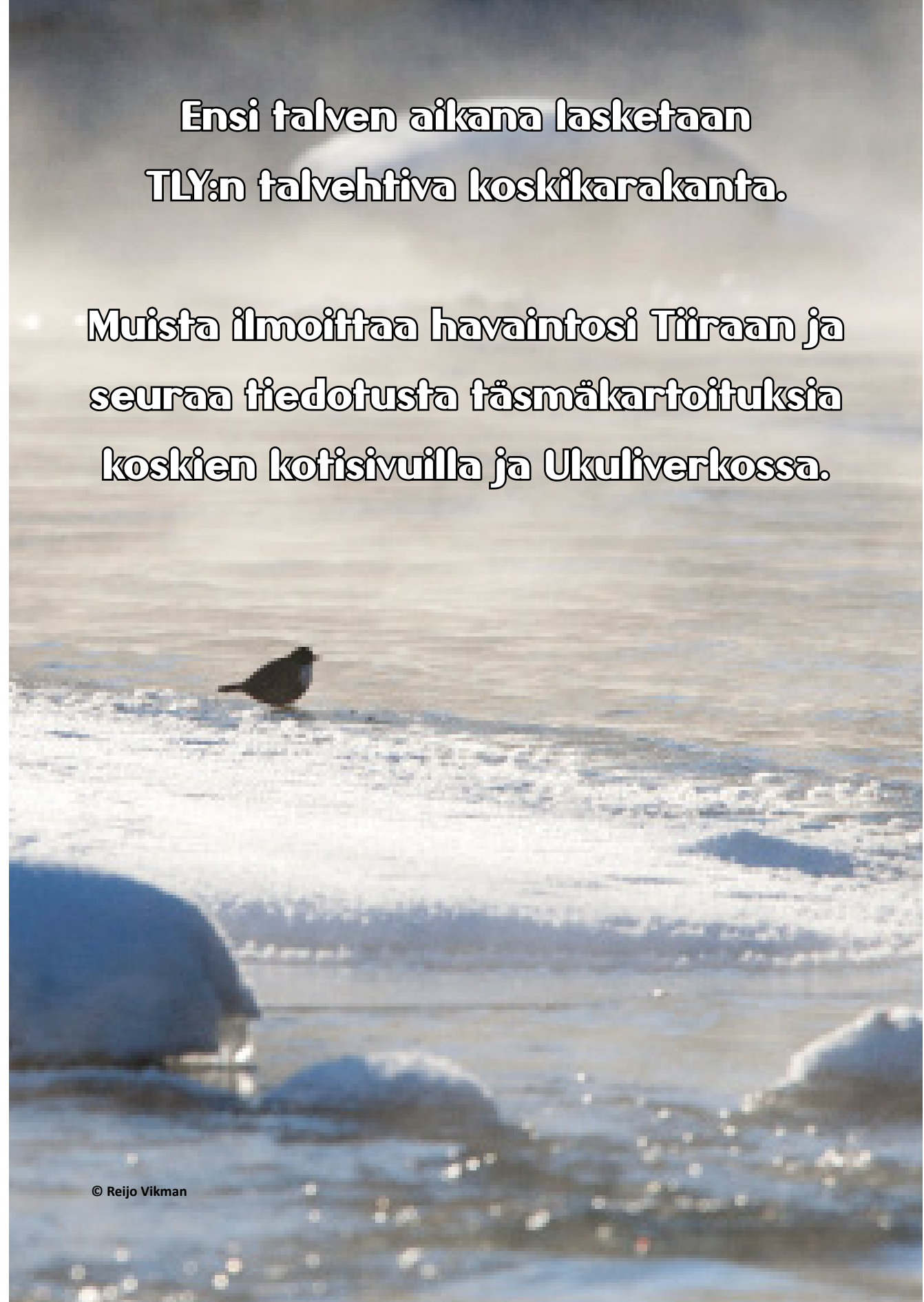
– Kirja ja noin 50 Ukuliin kirjoittamaani juttua ovat ehkä ne asiat, joissa koen jättäneeni jälkipolville tietyllä tavalla näkökulmaa harrastuksesta. Hämmäntävästi niitä on kertynytkin. Olen kirjoittanut lehteen viidellä vuosikymmenellä, samoin kuin Rauno Laine.

– Mikään ei kestä ikuisesti, uusi sukupolvi tulee ja korvaa entisen. Oli 10 vuotta taukoa, ettei Ukulissa ollut havaintokatsauksia, nyt taas on, kun saatiin uusi tekijä. Uusi intensiivivaihe on meneillään myös Jurmon lintuasematoiminnassa.

Kiitos haastattelusta, Epa, ja onnittelet vielä kerran ansiomerkitä!

Ensi talven aikana lasketaan TLY:n talvehtiva koskikarakanta.

Muista ilmoittaa havaintosi Tiiraan ja seuraa tiedotusta täsmäkartoituksia koskien kotisivuilla ja Ukuliverkossa.

© Reijo Vikman